

152

152

33

1970 יולי

הוצאת שדרה-נהרית

החוליות

ק י ז 1970

עלוננו יוצא הפעם באחור. קיץ! היום קצר והמלאכה מרובה, לא הביאו רשימות הרבה והיה קשה לרכז את החומר. בכל זאת שוב הד-סנו עלון, לפי בקשת הצבור! ולא הסתפקנו בהוצאה ביתית. הרבה אנשים שאלו, מדוע לא נשמע על הנעשה בענפים, דבר שתמיד נשאר אקטואלי. אולי בחודש הבא נקבל אינפורמציה כנדון מהאחראים לכך. חברים רבים וילדים נמצאים בחופשה או יצאו בקרוב. הקיסנה חתקים ב-8 לאוגוסט במושב הבונים. נאחל לכולם חופש נעים וחזרה הביתה בכוחות מחודשים!

במשק עובדים בקצב על הכנת המקלטים, איזו עבודה איומה! מי יתן, וכל העבודה הזאת תהיה לשוא.

קבלנו תרומה של המרכז לבונים חופשיים לקניה ציוד למקלטים, מחווה נאה, אך היינו מעדיפים לכוון תרומה למסרות חיוביות יותר.

* * *

ארחנו משלחת פרלמנטרית מהולנד. ארוחים מסוג זה בדרך כלל מצליחים, והנציגים של הביח העליון והביח השני של הפרלמנט ההולנדי הרגישו טוב מאד כאן. חבל שמעמדם ותפקידם לא נחננו להם להגיד הרבה החורג מהמסגרת הכללית. היינו מאד מעונינים לשמוע על הרכבי דעת הקהל בהולנד, אך לא הצלחנו לשמוע מהם הרבה. על כל פנים היה זה ערב נחמד עם אוירה נעימה.

* * *

מגרש הטניס נפתח לקהל, ובכל שעות היום רואים את נאמני הספורט לרוץ אחרי הכדור. אומרים שזה טוב נגד שומן יתר; חברים וחברות, קדימה!

* * *

והודעה משקית, היחידה בעלון הפעם:

התחלנו לעבוד בת-ג, קרית שמונה, באריזת אגסים. זו הפעם הראשונה שאנו עובדים בשחוף עם משקים אחרים באריזת פרי.

הטעות השניה היא גדולה יותר וחמורה יותר. כי מי שטוען שהדור הקודם בונה את חייו שלו, ואנחנו נבנה את חיינו לחוד, צריך להבין מדבריו שהדור הקודם דם יכול להמשיך ולחיות לו את חייו ללא דור המשך, וזו טעות חמורה. אין כיום אף משק וגם לא חוליות שיכול להחזיקים ללא דור צעיר חזק שיוכל לשאת על כתפיו את המשק ובקשר את החק-לאות. אם הצעירים יעזבו או לא יזוורו למשק בצורה כוללת, לא יהיה מי שירוויח ויקיים את הכלל, והקבוץ יחסר לו לאנחות. וכבר היו דברים מעולם, ואנו עדים לתופעה דומה במשקים אחרים. מדי פעם נשמעה אמנם טענה מצד חבר וחיק "שאני כבר הרווחתי את שלי", אך זו טענה שאינה עומדת במבחן המציאות, מכיוון שאין באפשרותנו להפסיק היום לעבוד ולהחזיקים על חסכונו העבר. טענה כמו "אני הרווחתי מספיק" יכולה לבוא רק מצד אדם היכול להצביע על הרווח ולהראות כיצד ניתן להשחמש בו. אולם במצב הנוכחי, כאשר רוב הרכוש במשק בעצם שייך לא לנו אלא לבעלי החוב שלנו, ואנו חייבים להרוויח הרבה על מנת שנוכל להחזיקים ברמת חיים סבירה ועוד לשלם חובות שצברנו בעבר ושאנו עוד ממשיכים לצבור - במצב כזה אי אפשר לדבר על אפשרות קיום למשק ללא צעירים אחראים וחרוצים שישתלבו יחד עם הותיקים ויבטיחו את עתידם הם ואת עתיד הוריהם ובניהם גם יחד.

שמחתי לקרוא בעלון אחרי שימחו של שמעון, ולא בגלל שאני מסכים לדעותיו, אלא בעיקר משום שזאת אחת ההזדמנויות היחידות שלנו לדעת בכלל מה חושב בחור צעיר בגילו, מהן דעותיו והרגשותיו ביחס לבעיות המשק, ומהם הפתרונות שהוא מציע. חסרה לנו מאד הבמה עליה נוכל להפגש יחד, לשמוע ולהשמיע אחד לשני, והעלון נשאר כמעט הכלי היחיד למטרה זו.

נקודת המוצא ממנה יוצא שמעון היא שאת המשק יצרו המבוגרים לעצמם ולא לבניהם ולכן אין כל סיבה מדוע לא יצאו הבנים ליצור לעצמם מקום חדש או צורת חיים אחרת.

יש כאן טעות כפולה: ראשית, האבות יצרו את המשק בהחלט לא רק בשבילם. הם ראו בו צורת חיים טובה יותר, צודקת יותר ויפה יותר, והם רוצים להציע אותו לבניהם מכיוון שהם חושבים שטוב יהיה לבנים לחיות בצורה זו. זה משפט "ציוני" מדי. גם שמעון וגם אני נכיר בעובדה שיש חברים שנחלו אכזבות רבות בחיי המשק, ושלו ניתן היה להם להתחיל הכל מחדש הם היו עושים משהו אחר; אבל זהו מיעוט שולי, קולני וממורמר, הנגרר אחרי החיים במשק במקום לעשות אותם, ובאופן כללי עדיין יש לנו אמונה בצורת החיים הזו וביתרונותיה (כמובן שיש גם חסרונות), ולא הייתי רוצה שבני או בניו של מישהו אחר יהיו כאן בנגוד לסובתם הם.

ולהתחיל ביום אחד לנקות ולזרוק
 אח כל הקיים, אך דברים רבים
 ניתנים לשנוי ולשפור. ואם כולנו
 נהיה פתוחים יותר ללכת לקראת
 הצעירים ולתת להם לשנוה דברים
 כשירצו - אז נוכל לעשות עוד
 דברים רבים ונדולים, ועתידנו
 יהיה מובטח.

*

לאור המצב בשנים האח-
 רונות בו משרחים חברים חקופות
 מלואים ארוכות ובקווים מרוחקים
 הוחלט שועדת קשר תתחיל לספל גם
 בחילי מלואים. הוחלט שבינתיים
 תספל הועדה לנסיון רק בחילים
 המשרחים חקופה של 30 יום ומעלה,
 ע"י משלוח חבילות, עלונים, וח-
 לוקה לחילים בחופשות שבת כפי
 שהדבר נהוג לגבי חילים בשירות
 חובה. לכן מתבקשים כל החברים
 היוצאים למלואים ארוכים להודיע
 על כך לרחל רינגל שתהיה אחראית
 על הספול בחילי מלואים, ולהמציא
 לה מהר ככל האפשר את כתובתם
 הצבאית על מנת שנוכל ליצור עמם
 את הקשר.

נתבקשנו על ידי המועצה
 האזורית לעשות תעמולה למכללה
 האזורית שתקום באזור בשנה הבאה
 בחסותה של אוניברסיטת תל-אביב.

מכללה זו תאפשר למודים
 אקדמאיים לאנשים המעוניינים בהם
 ואשר אינם רוצים לעזוב את המשק
 והמשפחה למשך תקופת הלמודים.
 הלמודים יחיקמו ע"י מורים מהאו-
 ניברסיטה והם ינתנו במרוכז

כאן נשאלת שאלת יסוד
 שבה טמון המפתח לכל וכוח אפ-
 שרי עם חבר צעיר, והיא - האם
 בכלל אכפת לך מה יהיה גורל
 המקום הזה? האם אכפת לך אם
 חוליות חמשיך להחקיים וכיצד
 חמשיך? האם אכפת לך מה יהיה
 גורלם של הוריך וחבריהם במשך
 החקופות הבאות?

רק בחשובה לשאלות אלה
 נוכל לראות אם יש לנו נקודת
 מפגש משותפת, ממנה נוכל להמ-
 שיך ולהתוכח על דרכנו, כי אם
 לא אכפת לך שהמשק יהפוך למו-
 שב זקנים או שאתה חושב שכדאי
 יותר להקים ישובים חדשים ולו
 גם במחיר של פרוק ישובים קי-
 מים אז פשוט אין לנו על מה
 לדבר וכל מלה תתעופף בחלל ריק.

אבל אם החשובה היא שונה
 אז מחובתך ומחובת חבריך להיות
 אחראים לבצוע החשובה בדיוק
 כמו כל אחד אחר והמסקנות ברו-
 רות. ואז גם הרבה שאלות קשות
 תראנה קלות יותר, כי יתברר
 שלא רק המשק צריך לקלוט את
 הבנים והחילים החוזרים, אלא
 הבנים צריכים גם לקלוט את
 המשק, ויתברר שהדור הצעיר הוא
 בעצם גוף היכול להוות קבוצת
 לחץ חזקה ולהטיל מרות ולא רק
 לקבל מרות, ושהאפשרויות העומ-
 דות פתוחות לפניו הן רבות
 ומגוונות.

אני מבין לרוחו של
 צעיר שהרבה אנשים והרבה מנ-
 הגים וסדרים אינם נראים לו.
 ודאי שיש בכך גורם מרתיע
 ודוחה, אבל אם הוא יבין שאי-
 אפשר לבוא עם מטאטא וכף אשפה

זו הזדמנות בלתי-חוזרת שניחנה בינתיים רק לאזור שלנו למרות שהיו בקשות גם מאזורים אחרים, ורצוי מאד שהנסיון הזה יצליח כי אחרת לא נוכל לחזור עליו במשך שנים רבות.

המגמות בהן ניתן יהיה ללמוד תהיינה: ספרות עברית, ספרות כללית, גיאוגרפיה, הס-טוריה, דקדוק ותנ"ך. המעוניינים מחבקשים לפנות במהירות לאחי או לאמנון כי ההרשמה עומדת להסתיים.

אחי בר-לון

במשך יומיים בשבוע בשעות אחה"צ והערב. בכל פעם כזו ילמדו 5 שעות מ-4 אחה"צ עד 9 בערב. השעורים יהיו מלווים בחרגילים ועבודת בית ובסכום של כל שלב תערכנה גם בחינות. האוניברסיטה תכיר בלמודים אלה כבלמודים לקראת תואר אקדמאי רגיל, ומק-וויס שתוך 3 שנים ניתן יהיה להספיק את החמר של שנתיים רא-שונות באוניברסיטה, כך שתלמי-דים מעוניינים יוכלו לנסוע אח"כ לשנה לחל-אניב על מנת לגמור את תקופת הלמודים עד לקבלת תואר ראשון.

כ ש ס ב ת א י ו צ א ת ל ל מ ו ד . . .

שנת למודים הגיעה לסיומה, וחבל!

לרבים ודאי נראה משונה, שסבחא בכלל יוצאח ללמוד, ושהיא נוסף לזה נהנית מהלמודים הנאה מרובה! לעולם לא מאוחר!

הקורס בו השתתפתי השנה באורגניס היה קורס לחנוך מיוחד. השתתפו בו חברות מכל התנועות הקבוציות ועירונית אחת. החברות היו בין גיל 21 ל-160 בעצם היה זה קורס דו-שנתי, אך למורות ולגננות מוסמכות וחרו על השנה הראשונה, בה נלמדה בעקר השכלה כללית. השנה השניה היתה שנה התמחות בחנוך מיוחד.

מתח הגילים הגדול בין התלמידות הווה בהחלה מקור לחכוך, אך במשך הזמן התגבשה הכיתה, והיחסים היו טובים, והגישות השונות, הנסיון והרקע השונים הוסיפו גוונים לשיחות ולוכוחים.

למדנו מקצועות רבים: הוראה מחקנת, אצל מורה צעירה ומבריקה, פסי-כולוגית, שעובדת עם ילדים, שיש להם קשיים בלמידה. השעורים היו מלאי חיים וענין. למדנו פסיכו-פחלוגיה אצל פסיכיאטריח קלינית, צעירה גם היא, שידעה להעביר חומר קשה ומעציב, בצורה אנושית ומרחקת.

היו שעורים על ספול בילדים פגועי מוח, ועל עבודה עם ילדים שנפגעו ממחלות כרוניות שונות. הכל למדנו מפי אנשים, שעסקו בזה ממש, ולא מלמדים או מרצים.

עולם חדש היה בשבילי השעורים על אמנות הילד. עיני נפקחו להבין דברים, שקודם רק חשבתי עליהם בצורה לא ברורה. הבנתי, שעשיתי שגיאות רבות בשטח הגשת הציור לילדים.

בפסיכולוגיה לא עסקנו רק בתיאוריה, אלא גם במעשה, ובשני מישורים: חיבו אותנו ללמד ילד עם קשיי למידה, חוץ כדי מתן הדרכה מפסיכולוג. אני עבדתי עם ילדה חולת אפילפסיה קשה כמוסד בסביבה אורנים. זאת ילדה בת 15, שעלתה לפני זמן לא רב ארצה, והיה עלי ללמד אותה עברית. העבודה לא היחה קלה. לימדתי אותה פעמיים בשבוע שעה, וזה דרש הרבה סבלנות והבנה. הילדה התקדמה קצת, ולי נתן הדבר נסיון ויסוד לחאוריה שלמדתי.

המישור השני בו עסקנו בפסיכולוגיה היה "עבודה קבוצתית". זאת שיטה לאמון ביחסי אנוש, שמשתמשים בה היום די הרבה, גם כדי לאמן אנשים שעוסקים ביחסי עבודה ויחסי צבור, וצריכים לעבוד עבודת צוות, וגם לספול במקרים שונים. העקרון הוא, שיוצרים כעין "קבוצת מעבדה", בה כל אחד מגיב רק על הנעשה בחוץ הקבוצה, מנסה להבין את האחרים, ובעקר את עצמו, משתדל להיות מודע על הגבותיו לאחרים, ועל הגבות האחרים אליו, איך הוא יכול לעזור לעצמו ולאחרים. העבודה הזאת נעשית עם מדריך פסיכולוג. עוסקים רק "בכאן ועכשיו", אסור לדבר על דברים שלא שייכים לקבוצה. זה קשה מאד, ולפעמים היו שתיקות ארוכות, אך לפעמים עלו דברים מענינים, אישיים, שנחנו לכל אחד חומר רב למחשבה.

מלבד בפסיכולוגיה עסקנו גם בהשכלה כללית. למדתי פילוסופיה אצל מורה יקי זקן כבן 80, שעדיין יודע למסור את תורתו בצורה מרתקת ולהרחיב את אופק תלמידיו. גם בתנ"ך עסקנו תחת הדרכתו של אברהם אדרת, בצורה מעמיקה, קראנו פרושים ישנים וחדשים, ומסרנו בקביעות עבודות. קבלנו קורס רציני בלשון, שכלל גם נקוד ותחביר. קורס זה דרש עבודה עצמית רבה. למרוח שכבר למדתי וגם לימדתי חלק גדול מן הדברים האלה, נתן לי למוד זה תמונה שלמה יותר, ונרפאחי קצת מהרגשת אי-הבטחון שלי בלשון. מצאחי ענין רב בלמודים אלה.

מלבד המקצועות שכבר הזכרתי, למדנו פסיכולוגיה של הלמידה, ספרות כללית, ספרות ילדים, ואני למדתי קצת בוטניקה.

טילנו לאילח וסביבחה, וראינו כמה בתי ספר לחנוך מיוחד.

הימים היו מלאים ובערבים הכנו שעורים או קראנו בספריה ובחדרנו

בפנימיה, שבה גרתי עם עוד שתי חברות.

חששתי מן החיים בפנימיה, חשבתי שאיני מסוגלת כבר לגור 3 בחדר, אך להפתעתי הסתגלתי מהר מאוד, ונרקמו בין שכנותי וביני יחסי ידידות אמיתיים.

בסכום: זאת היתה שנה מעוררת ומרחיבה אופקים, מלאה חוויות, שנחנה לי הרבה.

אני רוצה בדרך זו להודות לקבוצה על האפשרות שנחנה לי, ואני מקווה להפיק תועלת מירכיח מלמודי בעבודתי בעתיד!

יהודית אנטר

* מ י ו מ ן
*
* ה מ ז כ י ר ה
* * * * * * * * * *

יום עבודה של המזכירה מענין ומגוון, לעחים מגוון מידי! לפעמים מחחילים בבוקר בהרגשה טובה: היום אין הרבה מחח בעבודה, הכל יתנהל כשורה. אך אוי, לאותו יום. אסור בכלל לחשוב בבוקר על הדברים המצופים. צריך להיות רק במצב הכן לאי-סדר, רעש ובל-בולים, ואולי אז היום ייגמר באופן שקט יחסי.

דבר ראשון בבוקר יש לספל בדואר. וכאן מחחילה החידה הרא-שונה. לא יודעים פשוט מי הכל גר בשדה נחמיה, אנשים שונים ומשונים, שמות שלעולם לא שמעו עליהם, כחובות בכתב חרטומים, שלא דומים אפילו לשם חוליות או שדה נחמיה, ולכל זה צריך למצוא פתרון.

וענין העתונים. יפה, עחוץ לכל משפחה. אך אל תחשבו שבזה הענין מסתיים. רשימת העתונים משחנית מידי יום, חברים מחליטים להחליף את עתונם, מצטערים על השינוי, מחליפים בחזרה. לא, ענין חלוקת העתונים סבוך מאד, ואין לקנא במחלק שצריך להתמצא ולערוך חלוקה נכונה!

עידן הטכניקה המודרנית. משרד הדואר בארץ שלנו נחשב למשוכ-לל ומתקדם. בבקשה, את מוכנה רגע לסלפן לאחוד ש... לא חשוב מה. רגע לסלפן, זאת בדיחה מוצלחת. חחילה אין קו. גם הקו השני לא תקין, ובטח לא למרחקים "גדולים" כמו תל-אביב. כעבור 10 רגעים יש קו. מחיגים את מספר האחוד, הלו אחוד? כאן מלון הילסון (הלואי שהייתי שם!) סליחה סעות. מחיגים שוב. תפוס. מנסים עוד פעם - אפשר לדבר עם המחלקה לסטטיסטיקה? תודה. תחיגי מספר... מנהל

י'ל 05

המחלקה נמצא היום שם. חודה. מצלצלים. חבל, המנהל בדיוק יצא... נו, היום נשלים כבר עם העובדה להמשיך לחיוח גם בלי סטטיסטיקה. ומלפונים המגיעים אלינו...? הרבה הרבה אנשים טרם למדו את תורת שיחת הטלפון הנכונה (למען האמת, עד שהתחלתי לעבוד במזכירות, גם אני לא למדתי אותה), אבל לפעמים יש שיחות מצחיקות ומבדרות. "הלו, חוליות, תמסרי ליחיעם שאני לא בבית". מי מכיר, מי יודע? אני על כל פנים לא יודעת, מי זה יחיעם ומי זה "אני". "הלו, מדברת גברת פורטונה מחיפה. את לא מכירה אותי?" (באמת ההפסד כולו שלי) "תחני לי את גולדה רוזנצוויג"??? "א, גולדה שבאה מארגנטינה"??? "מה, היא לא אזלכס? כתבו לי שהיא בשדה נחמיה". אני מצטערת. "אין דבר, את בחורה נחמדה, תבואי לבקר אצלי, טוב? את מבטיחה? להתראות, שלום".

נכנסת גברת נכבדה, מפקחת ממשרד החנוך. יש להביאה לביח הספר. באים לקחת תפוחי עץ. נא להראות להם את בית האריזה. רוצים את שלמה, בבקשה בחדר על יד. רוצים את זהבי, כרגע נסע. רוצים את לוקי, יצא למלואים. מחפסים את להב, הלך לסדר הקמה בפעוטון. כל אחד רוצה משהו, והמשרד נהפך למודיעין. מתי כבר מישהו יבוא להביא איזה דבר? גם למשאלה זאת יש מענה:

נכנסות 2 בבירות, ביחד 120 שנה. מה הן רוצות? הן באמת לא רוצות, אלא מביאות. נותנות לנו במחנה ספרי תנ"ך, כמה שרק נרצה. "תודה לכן, אבל את מי אתן מייצגות?" זאת שאלת חס, כמובן. גברת אחת פותחת את הפולקסווגן מקדימה, ומוציאה כ-50 ספרי תנ"ך, מהדורה מחודשת, דפוס יפה, כתיב ברור. שוב תודה. "בבקשה, ואם את רוצה עוד, רק תכתבי, אנו נשלח לך". ובחור בקשיש היא דוחפת לי חנ"ך קטן ביד, פרסי, אך ורק בשבילי. עוד אני מדפדפת במתנתי, הן נכנסות לאוסו ונוסעות, ועל החנ"ך שלי כתוב: כל כתבי הברית החדשה, מתנת המסיון! סוף המחזה!

לא, עוד לא סוף היום, הפתעות רבות שמורות לי. בא קצין בדרגת רב-סרן מצה"ל, מחפש את אריה גל. מה יש? רוצים את אריה. אני נותנת צלצול לאריה בחצר. בוא, בבקשה, רוצים אותך במזכירות. מי, אינני יודעת, מהמסורה! הקצין נעלב, אריה נדהם והמזכירה מסמיקה. עוד בזיון על חשבונה!

נכנסת מתנדבת, מתי יוצא האוטובוס? בא אולפניסט, נא לשלוח מברק. יש טלפון בין-לאומי, צריך לרוץ לחפש את האורח של נ. מהר, מהר, טלפון מפלורידה! באים לבקש חרומות למפעל צדקה.

מי אמר שעבודה משרדית היא משעממת?

אבל ברגע שאני נאנחת עמוק ורוצה לשבת לשחות כוס קפה, שוב מטלפנים: "חוליות, שלום!" מי מדבר, רוצים את המזכירות. "בבקשה, מדברת המזכירה" "מה", אומר המטלפן הנחמד "בקשתי את המזכירות! אין שם אף אחד!" לא, אין כבר אף אחד; המזכירה התיאשה, סרקה את הדלת והלכה לבריכת שחיה. באמת.

רדת סביר

חלפו כבר 4 שבועות, מאז בואנו לשדה נחמיה, ולא נחמיץ את ההזדמנות על מנת להציג את עצמנו בדרך זו.

אנחנו, כלומר: בים - אלונה - אלפרידה - קורט וולפגנג ופיליפ מהווים קבוצה של צעירים מגרמניה המערבית. באנו לישראל כדי לשהות בה ולעבוד חקופה של שנה. שדה נחמיה היא התחנה השלישית והאחרונה בשנת ההנדבותנו במדינת ישראל. ארבעת החודשים הראשונים עבדנו בירושלים. הבנות ספלו בזקנים החיים במושב זקנים או עבדו במוסד לילדים נפגעים, ואילו הבנים הועסקו בבנין של מוסד-ילדים כנ"ל, אשר הולך ומוקם בירושלים. אחרי החקופה הזאת יצאה קבוצתנו לנגב, לקבוץ שדה בוקר. שם עבדנו במשך $3\frac{1}{2}$ חודש בענפי-המשק השונים. כאמור, מסתיימת חקופת שהייחנו בישראל בקבוץ זה, וכנראה נחזור לגרמניה בימי ספטמבר הראשונים, וכל אחד יכנס שוב למסלול חייו, וימשיך בעבודתו כמקודם. כמה מחברינו הביעו את משאלתם להשאר בישראל עוד חקופה מסויימת והם מקוים כי בקשתם תאושר.

כאן, בשדה נחמיה, מכירים אותנו כקבוצת "פקס", לאמור "קבוצת שלום". אך למעשה אנו שייכים לתנועה, אשר נושאת את השם: "אות הכפרה". מטרתנו בעקריית היא (ובמיוחד לגבי ישראל) לנסות ולהוכיח לכם ע"י המעשה, שבגרמניה ישנם אנשים בעיקר צעירים, אשר רצונם העז לפעול למניעת הישגות העבר האיום והמשפיל כאחד. ברצוננו לבנות את הגשר של הבנה וירידות בינינו וביניכם. אנו חקוה, כי גם אתם תושיטו לנו את ידיכם ותחשבו לקראת אותה המטרה כך שמאמצינו הכנים יוכתרו בהצלחה.

קבוצת "פקס"

תל-חי

בקור בתערוכת סיום, שנה עשירית להקמת אולפן לאמנויות

בקור בתל-חי תמיד נופך השראה. בכל פעם שאני עולה לשם, אני חשה רגע של התרוממות ברוח. ואם זה הנוף הנפלא, הרוח המנשבת, תחושת העבר וכל ההסטוריה שנרקמה שם או עצם המפעל של אמנות השכלה והקניית דעת ובינה, צרוף של כל זה מעלה אותי אל עולם אחר, עולם חיובי, שכל השחור והאפור ממנו ובלתי.

במקום השומם כמו אכסניית הנוער והאולפן לאמנויות, ובעקבותיהם האקדמיה להשכלה. תל-חי שידע להבזיר למקום את שמו האמיחי. ותערוכת הסיום, שהיא לעצמה רב-גוונית ופריחה, לא משקפת את כל הפעילות שמתרחשת באולפן. העין נהנית מהרצפים היפים, אשר סודרו בטעם ובחוש

אסטטי, בכל זאת מחלק ניכר של מה שנלמד אנחנו לא יכולים להתרשם, בלס, ריתמיקה, גרפיקה, אמנות הבמה, תחרים ועוד. וזה מה שמאפיין את האולפן, התוכנית מורכבת מענפים רבים ככל האפשר וכל אחד יכול למצוא שם משהו לסעמו, ליכולתו ולרוחו.

ולתערוכה עצמה? בכניסה אנחנו רואים חפצי חן, קורס לצורפות, שרק השנה נפתח והגיע להשגים רציניים. בינתיים התכשיטים עשויים חומר פשוט, אך לא קשה לתאר שאם יתאפשר השמוש בחומר יקר ככסף או אבנים יקרות, תערוכה כזו יכולה להתחרות עם כל חצוגות התכשיטים הנערכות בארץ. השלוב של המלאכה ונצול החומר נותן אפקטים מעניינים ואנו מופתעים מכושר ההמצאה של המורים והתלמידים כאחד.

בבטיק שוב אנו מחרשמים מהצבעים המלאים והאפשרויות של אמנות ואומנות בשטח זה. הדמיון פורה אך מורגש שהאמן נמצא בתחום שהחומר מכתוב לו. חופש וחומרה הולכים בד בבד, והצייר, הגרפיקאי והאמן נפגשים יחדיו בבטיק.

בפסול לא ראינו מוצגים רבים. מכמה פינות ניצב דיוקנו של ידידנו ירי, שנוסף לעיסוקיו הרבים גם עומד מודל לפסול, בחוסר מישהו אחר. זאת בסח חויה, לפסל אח ירי!

בקרמיקה מחרשמים מהקוים החלקים במוצרים שמושיים ובכסוי האמנותי שבחפצי נוי. לעניות דעתי, די בקרמיקה בשביל כלי בית,

שולחן וגינה. מנורות ופעמונים נחמדים מאד, אך לשם יצירה נראה לי שלאמנות של היום יש כלי שרת רבים ואפשרויות אין קץ. לסעמי אפשר להשאיר את כלי הקרמיקה למסגרת שימושית בלבד. ואז אפשר להנות ממנה הנאה מרובה! בצלום יש מעט מוצגים וחבל. אין כאמנות הצלום להתרשמות מהירה! היה קורס בהדרכת צלם מעולה ורצינו לראות יותר מעבודתו עם התלמידים.

בציור יש מכל וכל. מחחילים, מתקדמים ומשחלמים. עשו עבודה יפה ומרגישים בגישה הרצינית של החוג על מוריו ותלמידיו. ושוב אנו רואים שהחיים הם בית ספר ואפשר תמיד ללמוד וללמוד בו. וזה מה שקורה באולפן. יש רציפות בלימודים, והמשכיות ברמה האמנותית. הרוצה בזה יכול לבוא ולהוסיף לעצמו בתדירות. אנחנו מאחלים לאולפן שנים רבות של עבודה פוריה עם שעוה מאושרות לבאים בשעריו.

רוח קגל

על החלטות
ובצוען

עקב פניוח שונות שהגיעו לוועדת חברה, אנו מוצאים לנכון להזכיר כמה החלטות ישנות, שעדיין לא פג תוקפן.

- (1) הדירה בחל-אביב משמשת אך ורק את חברי המשק ואינה מיועדת לאנשים אחרים. בכל מקרה אחר יש לפנות ולבקש אשור מועדת חברה. כמו כן הדירה מיועדת למשפחה עם ילדים או לשתי משפחות ללא ילדים, ואין זכות למשפחה אחת לדרוש להיות לבד בדירה.
- (2) המשק אינו נוחן ימי עבודה או חופש מיוחד ללידה של נכדים, אלא רק משתתף בהוצאות הנסיעה, כפי שהיה מקובל עד עכשיו.
- (3) קביעת הותק:

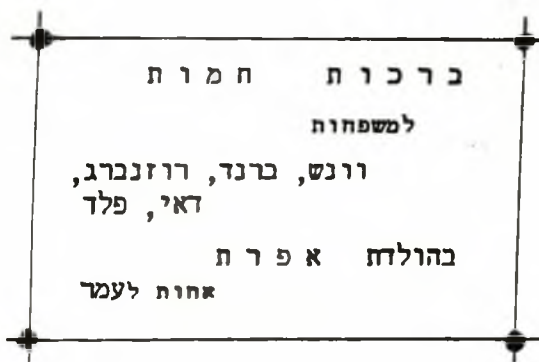
ועדת חברה אספה את כל ההחלטות השונות בענין וחק לתקנון אחיד ואנו מביאים אותן שוב לידיעת החברים:

- (א) אדם המצטרף לקבוץ מקבל וחק לפי גילו, לפי חשוב של שנת וחק לכל 4 שנות גיל, החל מגיל 18.
- (ב) אדם המצטרף לקבוץ מקבוץ אחר, יישמר לו הותק מהקבוץ הקודם. בן כמשק אחר יקבל וחק כמו בני גילו אצלנו.
- (ג) אדם, שהיה חבר משק, עזב וחזר, יקבל על כל שנה שהיה במשק, חצי שנת וחק.
- (ד) עולים חדשים מקבלים וחק לפי בני גילם בחודש העליה לארץ; אחרי כן יחול עליהם החשוב הרגיל.
- (ה) בני משק יקבלו וחק החל מחודש אפריל שנה לפני הקבלה לחברות (שנת סיום הלמודים).
- (ו) חיל, שהיה בנח"ל במשק, יקבל וחק רק על הזמן בו היה במסגרת של"ח במשק, ולא על זמן השרות הסדיר.
- (ז) שהות בחברת נוער במשק אינה נחשבת לוחק.
- (ח) שנת חופש אינה נחשבת לוחק.

(4) נסיעות לבקורי ילדים והורים:

אנו חוזרים ומזכירים החלטה ישנה, שאין אפשרות לקחת כסף של כמה נסיעות לבקורי ילדים או הורים, כדי להשתמש בהם לנסיעה אחת. המשק משתתף בסכום הנסיעה באוטובוס בלבד, ולפי החלטת השיחה מאפשרים 3 נסיעות לשנה לחבר. במידה ונוסעים פחות, אין אפשרות לקחת את הסכום מהנסיעות שלא נוצלו, כדי להשתמש בו בצורה כלשהי.

אחי. בר-ל'

אנחנו מברכים את הרי, חנה, רותי ואבי ון בקום,
שבאו אלינו מהולנד.

בקרב תגיע משפחה נוספת, העוברת תהליכי גיור בחו"ל.

*

5 נערים מאמריקה מתארחים כאן ל-6 שבועות.
ב ר ו כ י ם   ה ב א י ם !

*

ילדי כיתה י"ב גמרו ללמוד.
אחדים מתכוונים לבגרות,
אחדים התחילו לעבוד.
ב ש ע ה   ס ו ב ה !

*

דני רינגל גמר קורס קצינים בהצטיינות.
כל הכבוד, דני!

*

הני חוזרת בימים אלה הביתה, ביחד עם פראוקיה, שעולה ארצה.
טוב ונעים לראותן שוב בינינו!

*

פנחס ירון עבר לבית אלפא, ובקרוב מחתן.
מזל טוב ודרך צלחה!

*

אולפן חדש יתחיל בקרוב ורבים החלמידים שכבר הגיעו.
גם מחנדבים פוקדים אותנו כמו בכל שנה, וממלאים את
חדר האוכל ואת המועדון במראיהם הססגוני.

* * * * *